

и български зелени знамена, съ руски и български *гербове*. Драго да ти е, като гледашъ града облѣченъ въ празнична прѣмена. Очакваха се руски генерали и офицери да пристигнатъ отъ Стара-Загора. Въ сѣщиятъ день барабанътъ би, че високитъ руски гости пристигатъ въ 5 часа слѣдъ обѣдъ. Сърдцето ми трепна и азъ бързо-бързо тръгнахъ къмъ източната частъ на града, дѣто щѣха да посрѣщатъ гоститъ. По пѣтя застигнахъ много свѣтъ: всички отиватъ да посрѣщатъ. Когато пристигнахъ на мѣстността „*Сърз аланъ*“, отвѣнъ града, останахъ очуденъ. Цѣлото шосе бѣше почерняло отъ хора. На една страна гледашъ ученици и ученички наредени и съ прѣсни китки въ рѣцѣ, на друга страна гледашъ жени, мѣже, бѣдни, богати, малки дѣца и старци. Очитъ на всички бѣха насочени къмъ Старо-Загорското шосе, отдѣто щѣха да дойдатъ гоститъ.

Къмъ 6 часа се развикаха: „*идатъ!*“ И наистина надолу по шосето се забѣлѣзваше голѣмъ прахъ и много файтони.

Най-послѣ гоститъ пристигнаха. Екна едно заглушително *ура* отъ тънки и дебели гласове. Файтонитъ на гоститъ се спрѣха до украсената съ цвѣтя врата. Тамъ ги поздрави кметътъ на града съ „*добръ дошли*“ и пакъ се раздаде *ура*, но този пѣтъ то бѣше дълго и сѣкашъ безкрайно. Цвѣтя се разхвъргаха изъ въздуха, шапки се разхвърлѣха нагорѣ, а нѣкои хора дори плачеха отъ радостъ, като видѣха рускитъ гости. Азъ усѣтихъ, че изтрѣпнахъ и незнамъ, какво ми стана приятно въ гърдитъ. И азъ бѣхъ готовъ да заплача отъ радостъ. Файтонитъ тръгнаха